

Vår resa till Lillasyster

Vi är en blandfamilj. D v s vi är en familj med en biologisk dotter och en dotter från Kina som dessutom är född med läpp- och käkspalt. Vår resa började redan i slutet av 90-talet när vi försökte (och misslyckades) bli gravida på egen hand och istället hamnade i det medicinska trasket där vi månad efter månad trampade på utan att något hände. Då föddes de första tankarna om att en familj inte nödvändigtvis behöver bestå av en mamma, en pappa och deras genetiska avkomma. Familj blir man när man delar liv med varandra – inte gener.

Nu ville det sig ändå så väl att vi till slut blev med barn och efter nio månader föddes vår äldsta dotter som fyllde det tomrum som så länge funnits i våra hjärtan. Vi kände ganska snart att vi inte var menade att vara föräldrar till bara ett barn. Att adoptera när man redan har ett biologiskt barn är inte en självklarhet för oss och därför funderade vi mycket över om det här verkligen var det rätta. Vi tvekade aldrig på att vi skulle kunna älska barnen lika mycket utan det vi funderade över var om vi kunde få barnen att känna sig lika älskade.

Våren 2005 var vi på FFIA:s informationsträff om adoption och där träffade vi en adopterad tjej som vuxit upp med ett biologiskt syskon. Hon berättade levande om kärleken mellan syskonen och att hon aldrig känt att föräldrarna gjort någon skillnad på dem. Det var vändpunkten. Efter det var det adoption för hela slanten.

Vi deltog i den obligatoriska föräldrautbildningen under hösten och i februari 2006 hade vi ett medgivande i handen som sa att vi var godkända att ta emot ett adoptivbarn från ett annat land i åldern 0-24 månader. Efter att ha fått vänta ett helt år på medgivandet så samlade vi ivrigt och snabbt ihop alla papper till vårt utvalda land Kina och i mars 2006 landade vår akt på CCAA:s bord.

Sen väntade vi. Och väntade. Och väntade.

Under tiden dök det upp foton på underbara barn på FFIA:s lösenordskyddade sidor; barn med mindre skavanker som man sökte föräldrar till. Några hade läpp- käk- och gomspalt, några klumpfot, någon var döv eller hade missbildad hand. Vi förundrades mer och mer över varför dessa fina barn var så speciella att de inte fanns i den vanliga Kina-kön. Jag var mer entusiastisk än min man. Han tog längre tid på sig och ville fundera. Under våren 2007 hade vi så funderat ihop oss och kände att det är ett speciellt barn vi vill ha och så i maj dök Hon upp på listan - liten, med plirande pepparkaksögon. Kärlek vid första ögonkastet?

Det var fler än vi som vi som anmälde oss den omgången och telefonlinjerna gick varma på FFIA. Så en vecka i maj när min man var på konferens och jag var hemma med storasyster kom samtalet. Jag stod inne på en affär och skulle köpa en väska. När jag går förbi den affären kan jag fortfarande få tillbaka känslan – det var där vi fick beskedet om att vi var utvalda att skicka ansökan på vår dotter!

Sen gick det undan (även om vi tyckte varje dag utan Lillasyster var en pina och vi undrade flera gånger om CCAA fått för sig att vi inte dög som föräldrar åt just Henne) – vi skickade vår sn-ansökan (Letter of Intent) till Kina i början av sommaren och tre månader senare stod

vi på Beijings flygplats tillsammans med ett annat par som skulle hämta sin lilla flicka från samma provins som oss.

Efter nästan en veckas semestrande i Beijing flög vi ner till den gröna provinsen Guangxi och vår dotter. Guiden som mötte upp oss berättade att vi skulle möta våra barn dagen efter klockan 15. Han föreslog också att han skulle ta oss till Walmart (amerikanskt shoppingimperium) för att inhandla det sista. Shoppingrunda med nervös mamma var kanske inte det mest lyckade. Min man såg frågande ut när jag kom med det sjunde paret små kinesiska barnskor, men lät mig hållas.

En snabb tur tillbaka till hotellet för lite lunch och ombyte och så var det dags. Iklädda fina kläder (på guidens inrådan) skjutsades vi iväg till hotellet där våra barn väntade. Storasyster hade dagen till ära fått en engångskamera att dokumentera det stora ögonblicket med. Vi andra var laddade till tänderna med videokameror, digitalkameror och vanliga kameror.

Vi blev visade in i en stor sal som vette ut mot en korridor och på andra sidan korridoren i ett öppet rum fanns barnen! Vi föräldrar spanade och spanade för att försöka få syn på våra små, men lyckades inte. Guiden tog dock storasyster i handen och smög in med henne i barnrummet så att hon fick bli den första att se Lillasyster!

Det var säkert ett tiotal familjer där just vid denna tidpunkt, men bara två från Sverige. Våra reskamrater blev inropade först och min bror (som var med på resan som allt-i-allo och f f a i egenskap av älskad Morbror) följde med för att filma. Efter ett tag kom han tillbaka med tårar i ögonen utbristandes: "Hon är jättefin"! Vår Lillasyster fanns i rummet vid överlämnandet då våra reskamrater fick sin dotter!

Så var det vår tur. Vi fick gå in i ett rum där det fanns ett skrivbord framför vilket vi blev placerade för att svara på frågor och skriva på papper. Bakom skrivbordet fanns Hon i famnen på sin nanny. Hur ska man beskriva vad som far genom ens huvud när man ser sitt barn första gången "på riktigt"? Hon tittade lite på oss och log så prövande mot mig – ett leende som kunde ha smält guld! När vi tittar på videon från överlämnandet nu så undrar vi hur kineserna över huvud taget vågade ge oss ett barn. Vi ser helt borta ut och svarar halvhjärtat på frågorna. Vi har bara ögon för Henne!

Slutligen kom frasen vi väntat på: "You may take the baby" och jag fick henne i famnen. Hon pillade nyfiket på mig och på mitt hår. Storasyster gav henne en fin kanin med långa öron som hon genast stoppade in i munnen och började suga på. Tiden stod stilla. Hon kändes inte som jag trodde – det kändes som om jag höll i mitt barn - inte så där konstigt som när man håller i en kompis barn. Hon kändes som vår dotter på en gång!

Dagarna efteråt gick åt till myndighetsbesök och sightseeing i provinsen medan vi sakta men säkert lärde känna den lilla människan som någon bestämt att just vi hör ihop med. Lillasyster visade sig vara en gladlynt liten tjej som log mot allt och alla. Inte ens när hon klämde fingrarna i byrålådan grät hon (då grät jag istället). Överlevnadsinstinkten hos henne var stark och hon åt allt vi gav henne. På kvällarna var det pappa som gällde, men på dagarna dög vi båda lika bra. Storasyster var idol från början – något som hon inte är helt förtjust över att vara. Speciellt inte när Lillasyster vill känna och dra i Storasysters långa fina hår.

Efter provinsen flög vi åter till Beijing för att få Lillasysters pass innan det var dags att sätta sig på planet till Sverige. Flygresan gick bra även om Lillasyster föredrog att tillbringa den i

bärselen hos någon av oss promenerandes omkring i flygplansgångarna hellre än i sittandes i flygplansstolen.

Här hemma har hon funnit sig väl till rätta och vi förvånas dagligen över hennes fantastiska anpassningsförmåga. Hon är fortfarande en glad liten tjej, men mycket bestämd. Hon visar tydligt att hon hör ihop med oss och är avvaktande mot främmande.

Eftersom hon inte var opererad i Kina så kommer alla operationer att göras här i Sverige och för ett par veckor sedan genomfördes den första operationen för att sluta Lillasysters läppspalt. Allt gick bra och nu hoppas vi att det ska läka ihop fint också. Därefter väntar ingen operation förrän de permanenta tänderna dyker upp någon gång i 7-års åldern då det är dags för käkoperation.

Kina var ett fascinerande land med trevliga människor, fantastiska sevärdheter, god mat och en underbart vacker natur. Vi kommer alltid att känna hos hemma där och planerar att resa tillbaka när Lillasyster är lite äldre.

Men just nu njuter vi mest av att äntligen vara tvåbarnsföräldrar!